

Arrest

nr. 153 839 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. GEENS, en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, L. S. (...), heeft de Marokkaanse nationaliteit en bent Arabier en moslim. U bent afkomstig van Khemisset. U ging tot het vierde middelbaar naar school maar u heeft nadien nooit kunnen werken in Marokko. Op heden bent u eenendertig jaar oud. Uw broer verblijft momenteel in Spanje en uw zus woont samen met uw ouders in Marokko.

In 2008 heeft u uw land verlaten omdat u ging werken in Spanje. U bleef er vervolgens vijf jaar wonen. In 2008, 2009, 2010 en in 2011 reisde u nu en dan terug naar Marokko om uw familie te bezoeken.

Tijdens één van die reizen in 2011 huwelijkt u uw ouders u uit aan O. Y. (...). Vanaf februari 2013 verbleef u permanent in België. In 2013 vroeg u aan uw ouders de scheiding aan met O. Y. (...) omdat u niet van hem hield. Uw moeder regelde daarop de procedure in Marokko. In april 2013 bent u in België een relatie begonnen met A. A. (...), een Marokkaan. In mei 2013 bent u met A. A. (...) gaan samenwonen en in september 2013 verloofde u zich met hem. Op 13 november 2014 diende u een verklaring van wettelijke samenwoning met A. A. (...) in bij de Stad Antwerpen. Op 11 maart 2015 werd deze aanvraag geweigerd na een negatief advies van het Parket van Antwerpen.

Ondertussen werd u op 11 december 2013 veroordeeld tot een gevangenisstraf met uitstel wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Tijdens uw verblijf in België kreeg u meermaals een bevel tot verlaten van het grondgebied met een inreisverbod betekend. Hieraan gaf u nooit gevolg.

Op 6 maart 2015 werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge. Op 10 maart 2015 werd u een inreisverbod van zes jaar betekend. Nadat u werd vrijgelaten werd u op 6 juli 2015 opnieuw overgebracht naar dit gesloten centrum.

Op 19 juli 2015 werd een repatriëring naar Marokko georganiseerd, maar deze werd afgelast wegens het verzet dat u hiertegen bood.

Op 29 juli 2015 vroeg u asiel aan. Hierdoor kon de repatriëring die gepland werd op 30 juli 2015 niet uitgevoerd worden. Bij terugkeer naar Marokko vreest u uw vader in Marokko en uw broer in Spanje omdat u in België zou samenwonen met een man zonder gehuwd te zijn.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het van belang in te gaan op uw relatie met A. A. (...), de man waarmee u ongehuwd zou samenwonen. Als gevolg hiervan zou u problemen vrezen met uw familie in geval van terugkeer naar Marokko.

In dit verband is het eerst en vooral opmerkelijk dat het Parket van Antwerpen een negatief advies gaf na uw aanvraag voor wettelijke samenwoning d.d. 13 november 2014. De bevoegde instantie heeft hiertoe besloten gezien uw aanvraag na onderzoek wijst op het voornemen van een schijnsamenwoning (zie administratief dossier). Dit roept meteen vragen op bij de ernst van deze relatie en, bij uitbreiding, bij de geloofwaardigheid van de problemen met uw familie die het gevolg zouden zijn van deze relatie.

Ook roepen verklaringen ten aanzien van het CGVS in verband met A. A. (...) vragen op bij deze relatie. Het Commissariaat – generaal stelt namelijk vast dat u zeer oppervlakkig en vaag blijft wanneer u gevraagd wordt naar de reden waarom u besloot een relatie met de man aan te gaan. U zegt dat u hem leuk vond omdat hij vriendelijk is, zich gedraagt als een gentleman en de enige is die u helpt (CGVS 1, p. 10). Dat u hierbij danig op de vlakte blijft over het waarom van uw relatie, is een eerste opmerkelijk gegeven. Bovendien bent u inconsistent over de datum waarop u met uw partner bent gaan samenwonen. In de vragenlijst naar aanleiding van uw aanvraag voor wettelijke samenwoning verklaart u namelijk dat u met hem ging samenwonen vanaf 28 april 2013. Tegenover het Commissariaat – generaal oppert u daarentegen dat u pas in juli 2013 met hem ging samenwonen (CGVS 2, p. 3). Dergelijke vaststellingen doen nog meer twifelen aan uw voorgehouden relatie met A. A. (...).

Verder is het van belang om in te gaan op uw voorgehouden vrees voor uw vader in Marokko. U stelt namelijk dat u uw vader vreest gezien u in België samenwoont met een man zonder gehuwd te zijn met hem (vragenlijst DVZ, punt 5). Dat u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te vrezen in geval van terugkeer naar Marokko komt uit uw verklaringen echter geenszins naar voren. Gevraagd naar de gesprekken die u met uw vader had over A. (...), vermeldt u dat uw vader in het laatste telefonisch contact, vlak voordat u naar het gesloten centrum werd gebracht, enkel vroeg hoe het met A. (...) ging en er verder niets speciaals werd gezegd, naast het feit dat hij u ook veel geluk toewenste (CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd werd naar de reactie van uw vader toen hij uw relatie met A. (...) te horen kreeg, zegt u dat hij het niet leuk vond dat u samenwoonde zonder een huwelijk, maar dat hij het accepteerde (CGVS, p. 9). Uit dergelijke uitspraken komt allerminst naar voren dat u dient te vrezen voor uw vader.

Verder verklaart u dat u reeds in 2013 gescheiden bent van de man aan wie uw ouders u uitgehuwelijkt hadden, namelijk O. Y. (...). U vermeldt dat uw vader kwaad was op u en niet akkoord was met de scheiding (CGVS 1, p. 13). Gevraagd echter hoe u dit dan wel wist, zegt u dat u dit te weten kwam via uw moeder en zus (CGVS 1, p. 13). Wanneer het CGVS u vraagt of uw vader op dit moment nog steeds kwaad is op u als gevolg hiervan, zegt u dit niet te weten, gezien hij het u nooit gezegd heeft (CGVS, p. 13). Dit alles is zeer vaag en wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging. Het feit dat u niet met zekerheid kan zeggen of uw vader u uw scheiding nog kwalijk neemt, getuigt niet van een diepgewortelde kwaadheid van uw vader tegenover u.

Vervolgens, wanneer u expliciet gevraagd wordt naar wat u precies vreest ingeval u terug zou gaan naar Marokko, vraagt u zich zelf af wat u zou moeten vrezen (CGVS 1, p. 14). U zegt later in het gehoor wel bang te zijn van uw vader en diens reactie, maar deze vrees kan u niet op een meer concrete wijze preciseren dan louter te opperen dat 'wij ons allerlei slechte zaken kunnen voorstellen' (CGVS, p. 14). Zelfs wanneer nog meer doorgevraagd wordt op wat u precies bedoelt met het feit dat uw vader het niet zal accepteren dat u terugkeert, zegt u te vrezen dat hij u zal zeggen bij terugkomst dat u moet trouwen (CGVS, p. 15). Dat u er niet in slaagt om uw vrees voor uw vader enigszins te concretiseren of ernstig te maken, terwijl u duidelijk aangeeft dat dit de hoofdreden is voor uw asielaanvraag (vragenlijst DVZ, punt 5 en CGVS 1, p. 15), stelt verdere vragen bij de gegrondheid van uw vrees voor uw vader in Marokko. Vervolgens dient ingegaan te worden op uw verklaringen omtrent uw broer M. (...) die in Spanje verblijft, gezien u zegt dat ook hij niet akkoord ging met uw scheiding destijds (CGVS 1, p. 13). U stelt duidelijk dat u met uw broer geen contact meer had nadat u Spanje verlaten had (CGVS 2, p. 4). Ook kan u niet met zekerheid zeggen of hij u zal komen opzoeken ingeval u teruggaat naar Marokko (CGVS 2, p. 4). U zegt ook letterlijk dat u niet bang bent van uw broer gezien hij zich in Spanje bevindt (CGVS, p. 15). Deze uitspraken wijzen er niet op dat er redenen zijn om uw broer bij terugkeer naar Marokko te vrezen.

Bovenstaande verklaringen wijzen er allerminst op dat u een gegronde vrees dient te hebben voor uw vader of broer ingeval een terugkeer naar uw land.

Dat uw nood aan bescherming door toedoen van uw vader en broer danig gerelativeerd dient te worden, blijkt verder uit volgende elementen. De echtscheiding met O. Y. (...) dateert van 2013. Daarna bent u een relatie aangegaan met A. A. (...) omstreeks in de lente van 2013. Vanaf september 2013 zou u met hem zijn gaan samenwonen (CGVS 2, p. 3). De problemen met uw familie zouden in deze periode hun oorsprong vinden. In dit opzicht is het dan ook bijzonder opmerkelijk dat u pas asiel aanvraag op 29 juli 2015, bijna twee jaar na het begin van de problemen en nadat u al geruime tijd in een gesloten instelling verbleef met het oog op uw repatriëring.

Wanneer u gevraagd wordt naar een verklaring voor deze laattijdige asielaanvraag, zegt u dat u pas in het gesloten centrum geïnformeerd werd over de mogelijkheden van een asielaanvraag (CGVS 1, p. 15). In dat opzicht is het dan wel opmerkelijk dat u blijkbaar wel op de hoogte was van de mogelijkheid om een regularisatie aan te vragen of de procedure om een wettelijke samenwoning op te starten op 13 november 2014. Dat u wel op de hoogte was van deze procedures, maar blijkbaar niets afwist van de asielprocedure, houdt dan ook geen steek.

Overigens maakte u in de aanvraag voor wettelijke samenwoning met A. (...) ook helemaal geen melding van de vrees voor uw vader en broer. U verklaarde naar aanleiding van deze aanvraag namelijk dat de reden voor uw verblijf in België het feit betrof dat u een vriend heeft in België en dat u bij hem wil wonen (zie administratief dossier). Hetzelfde geldt voor het administratief verslag van een vreemdelingencontrole die werd opgesteld d.d. 6 juli 2015. Ook hierin maakte u geen melding van de vrees voor uw vader en broer ingeval van terugkeer naar Marokko wanneer u gevraagd werd naar de reden van uw verblijf (zie administratief dossier). Dat u noch ten aanzien van Stad Antwerpen, noch ten aanzien van de politie in België uw vrees voor uw vader en broer aanhaalt wanneer u gevraagd werd naar uw reden van verblijf, is een gegeven dat de gegrondheid van uw vrees verder op losse schroeven plaatst.

Tot slot verklaart u dat u in Marokko nooit politiek actief geweest bent (vragenlijst DVZ, punt 3.3) en dat u, noch uw familieleden ooit problemen gekend hebben met de autoriteiten (CGVS 1, p. 4).

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u geen elementen aanhaalt die de toekenning van de status van vluchteling of subsidiaire bescherming zouden rechtvaardigen.

U legt verder geen documenten neer die de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een

verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land waartoe hij zijn vlucht heeft genomen. Gelet op het feit dat verzoekende partij daarentegen na het ontstaan van de beweerde problemen met haar familie verkoos bijna twee jaar te wachten, sedert het najaar van 2013, alvorens de bescherming van de Belgische autoriteiten te verzoeken, is de Raad dan ook de mening toegedaan dat dergelijke houding in hoofde van verzoekende partij de geloofwaardigheid van de door haar opgeroepen problemen waarvoor zij internationale bescherming wenst ernstig hypothekeert.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar de bevelen om het grondgebied te verlaten van 10 maart en 6 juli 2015, waarbij zij telkenmale werd opgesloten in een gesloten centrum, en de hiertegen gevoerde procedures en de opmerking dat zij pas in het gesloten centrum een boekje kreeg met de rechten van de asielzoekers en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de motivering dat haar problemen reeds aanwezig waren *anno* 2013 en dat het niet geloofwaardig is dat de mogelijkheid tot het indienen van een asielaanvraag in België haar niet bekend zou zijn daar andere procedures, met name de mogelijkheid om een regularisatie aan te vragen of de procedure om een wettelijke samenwoning op te starten, haar wel bekend zijn en deze door haar werden aangewend.

2.2.5. Verder oordeelt de Raad dat de beschrijving in het verzoekschrift van hoe verzoekende partij A. heeft leren kennen, de verwijzing naar hun contacten en de uiteenzetting van de procedure tot het bekomen van een wettelijke samenwoning evenmin afbreuk doen aan het niet geloofwaardig karakter van de voorgehouden relatie met A. A.. Buiten de reeds in de bestreden beslissing vastgestelde tegenspraak over het moment van samenwoning met A. A., nu eens 28 april 2013 dan pas in juli 2013 (administratief dossier, respectievelijk stuk 10, het negatief advies van de procureur des Konings, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2015, p. 3), die door verzoekende partij ongemoeid wordt gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift desbetreffend nog een derde versie voorhoudt, meer bepaald juni 2014. De motivering van verwerende partij tot het ongeloofwaardig bevinden van deze voorgehouden relatie wordt derhalve in het verzoekschrift enkel bekrachtigd.

Waar verzoekende partij nog opwerpt dat de nog lopende procedure met betrekking tot het verkrijgen van een wettelijke samenwoning niet door verwerende partij werd afgewogen oordeelt de Raad deze

afweging niet nodig daar tot op heden er enkel sprake is van een schijnsamenwoning, in deze kwalificatie nog steeds geen verandering is ingetreden en voormelde procedure geen schorsende werking heeft. Verwerende partij heeft dan ook op correcte wijze akte genomen van de “Weigering vermelding verklaring wettelijke samenwoning” van de bevoegde Antwerpse autoriteiten.

2.2.6. Het betoog van verzoekende partij betreffende het niet kunnen concretiseren van haar vrees, met name dat dit haar niet kwalijk kan worden genomen nu zij de confrontatie met haar vader niet durft aangaan uit angst voor hem en haar vader opnieuw zal eisen dat zij wederom trouwt zonder keuze van partner, kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers verliep het gehoor door de commissaris-generaal op 20 augustus 2015 desbetreffend als volgt:

“Hoe reageerde vader toen hij te weten kwam over relatie tussen u en A. (...)?”

Toen ik het hem zei, zei ik dat mijn vriend met me wilde trouwen. Mijn vader was ok, hij vond het niet leuk dat we samenwoonden als vriend en vriendin. Maar hij accepteerde het.”

Voormelde zeer duidelijke verklaring laat niet toe enig geloof te hechten aan de gepretendeerde vrees voor de reactie van haar vader naar aanleiding van de door haar voorgehouden relatie met A. A. en de hypothese opnieuw te zullen worden uitgehuwelijkt.

2.2.7. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, 2° lid, e van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens de gehoren van 20 en 27 augustus 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en

aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

J. BIEBAUT